



Република Србија  
УПРАВНИ СУД  
Одељење у Новом Саду  
III-3 6 У 10232/13  
06.02.2014. године  
Београд

### У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужноца Национални савет мађарске националне мањине, Суботица, Аге Мамужића бр. 11/2, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података од личности Републике Србије, 11000 Београд, Светозара Марковића бр. 42, ради поништаја решења туженог број: 164-00-00366/2012-07 од 03.06.2013. године, у предмету брисања података о учешћу на посебном бирачком списку, у нејавној седници већа одржаној дана 06.02.2014. године, донео је

### ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог органа да му тужилац накнади трошкове управног спора.

### Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива, наређује се Руководцу података - Националном савету мађарске националне мањине да отклони неправилности у обради података о личности, тако што ће у року од 8 (осам) дана од дана пријема решења, извршити брисање податка о учешћу на посебном бирачком списку мађарске националне

мањине, прикупљеног без правног основа од учесника конкурса за стипендирање студената у вишем – високом образовању у Србији; у ставу другом диспозитива решења, наведено је да ће се брисање податка наведеног у ставу првом диспозитива извршити уништавањем решења о упису у посебни бирачки списак мађарске националне мањине и других докумената који садрже тај податак, а које су учесници конкурса прилагали, као и свих других носача информација на којима се ови подаци налазе, што ће се записнички констатовати од стране комисије Националног савета мађарске националне мањине и у ставу трећем диспозитива решења, да ће о извршењу решења из става првог и предузетим мерама, руковалац података Национални савет мађарске националне мањине, обавестити Повереника у року од 15 (петнаест) дана од дана пријема решења, уз истовремено достављање примерка записника о спровођењу наложене мере.

У тужби поднетој Управном суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, сматрајући да су њима повређене одредбе Устава Републике Србије, Закона о националним саветима националних мањина и Закона о заштити података о личности, односно да је изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац истиче да је први пут расписао конкурс за стипендирање студената у вишем – високом образовању на територији Србије, у складу са чланом 15. тачка 11. Закона о националним саветима националних мањина и услов за учешће на конкурс је био да је студент похађао основну и/или средњу школу на мађарском језику (без обзира на место школовања), односно да се први пут уписао на прву годину студија на установу вишег – високог образовања на територији Србије. За рангирање студената пријављених на конкурс узимали су се у обзир просечна оцена у средњој школи и чињеница уписа на терет буџета, али за остваривање додатног бода пријављени студенти су могли поднети доказ о упису у посебан бирачки списак мађарске националне мањине. Док су потврде о упису на факултет - вишу школу, односно о просечној оцени били обавезни прилози уз пријавни лист на конкурс, извод из посебног бирачког списка није представљао никакав предуслов за учешће на конкурс. За студенте који су се уписали на установу вишег – високог образовања на територији Републике Србије у другом кругу, у августу, за њих је тужени расписао нови конкурс након завршетка уписа на факултет – вишу школу ради обезбеђења једнаких могућности за учешће на конкурс свим студентима без обзира на датум уписа. Обрада података из оба конкурса вршила се истовремено након истека рока

за предају пријава на други конкурс. Тужилац је, с обзиром да тужени није ставио примедбе на врсту података о личности који су се прикупљали и обрађивали у вези конкурса из 2011. године, саставио збирку података на исти начин са истоветном садржином и за 2012. годину, на основу новог конкурса расписаног дана 15.07.2012. године. Услови конкурса се нису променили ни у конкурс у тужиоца из 2012. године, а доказ о учешћу у посебном бирачком списку ни даље није био обавезан прилог уз конкурсну документацију. Сврха конкурса тужиоца је да подстиче младе људе који, с обзиром на своје претходно школовање на мађарском језику, говоре мађарски језик и намеравају да наставе своју академску каријеру на територији Србије. Од студената се није тражило изјашњење о националној припадности, нити о матерњем језику, само о језику свог претходног школовања, који према члану 16. Закона о заштити података о личности, не представља нарочито осетљив податак. Тужилац наводи да није приморао ни једног студента да се упише у посебан бирачки списак мађарске националне мањине, јер то није био услов за учешће на конкурс, а и због тога што су се неки студенти уписали независно од конкурса тужиоца. Сматра неоснованим образложење туженог да оваква обрада врсте података не може да постоји, јер за студенте учешће у посебном бирачком списку може бити пресудно за добијање стипендије, јер овај податак не може бити пресудан за рангирање и сматра да се тужени оспореним решењем меша у дискреционо право тужиоца да стипендира студенте у складу са законом. Чак и да се прихвати да је учешће у посебном бирачком списку непосредно изјашњавање о националној припадности и да као такво представља нарочито осетљив податак, тужилац истиче да је сваки студент у писаној форми поднео свој пристанак за обраду наведених података, па тако и података у току конкурса. Према члану 44. став 1. тачка 1. Закона о заштити података о личности, тужени има право да надзире спровођење заштите података, али не и да забрани тужиоцу да узима у обзир поједине податке приликом додељивања сопствених средстава. Тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења. Посебно је напоменуо да се у конкретном случају ради о нарочито осетљивом податку из члана 16. Закона о заштити података о личности, односно податка о националној припадности, који се може обрађивати на основу слободно датог пристанка лица, осим када законом није дозвољена обрада ни уз пристанак, а у

члану 17. став 1. истог закона је прописано да се пристанак за обраду нарочито осетљивих података даје у писменом облику, који садржи ознаку података који се обрађују, сврху обраде и начин његовог коришћења. Тужени даље у одговору на тужбу истиче да је у рубрици "Сврха обраде" поднетог Обавештења о намери успостављања збирке података о личности, руковаца навео да је сврха обраде одређена од стране руковаца на основу законских овлашћења и то одређивање редоследа студената стипендиста Савета (бодовање), одржавање контаката са корисницима стипендије, праћење стања од значаја за остваривање права на стипендију, обезбеђивање исплате стипендије на основу право ваљаних података, уз изјављивање пристанка лица на која се односи, у писменом облику приликом предаје конкурсне документације, тако да је очигледно да податак о учешћу на посебном бирачком списку мађарске националне мањине не доприноси сврси обраде, односно одржавању контаката, праћењу стања од значаја на остваривање права на стипендију и обезбеђивању исплате стипендије, при чему сврха обраде не може бити недозвољена. Тужени је у одговору на тужбу предложио да Управни суд одбије тужбу као неосновану, а да тужиоца обавезе на плаћање трошкова спора, које трошкове није определио.

Одлучујући у овом управном спору без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања пред судом и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списка које је тужени орган доставио суду, оценио да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произилази да је тужени орган, по службеној дужности, поступајући на основу члана 50. Закона о заштити података о личности ("Службени гласник РС" бр. 97/08...68/2012 – Одлука УС и 107/2012) и члана 2. Правилника о начину претходне провере радњи обраде података о личности ("Службени гласник РС" бр. 25/09), у поступку претходне провере радњи обраде података о личности у збирци Националног савета мађарске националне мањине из Обавештења о намери успостављања збирке података о личности од 18.09.2012. године, под називом

“Збирка података подносиоца пријава на конкурс Националног савета мађарске националне мањине из 2012. годину за стипендирање студената у вишем – високом образовању у Србији”, утврдио неправилности у обради података о личности, а које се односе на прикупљање податка о учешћу на посебном бирачком списку мађарске националне мањине, односно решења о упису у посебан бирачки списак мађарске националне мањине учесника конкурса, о чему је упозорио Руковаоца подацима, својим актом од 25.09.2012. године. Увидом у Централни регистар који Повереник као тужени орган, успоставља и води на основу члана 52. Закона о заштити података о личности, утврђено је да Руковалац подацима (овде тужилац) у оквиру рубрике “Врста података” за наведену збирку података, обрађује и податак о чињеници учешћа на посебном бирачком списку мађарске националне мањине. Тужени је стога донео оспорено решење, а у разлозима образложења оспореног решења позвао се на одредбу члана 42. Устава Републике Србије, којом одредбом је зајемчена заштита података о личности, као и прописано да се прикупљање, држање, обрада и коришћење података о личности уређују законом, да је забрањена и кажњива употреба података о личности изван сврхе за коју су прикупљени, у складу са законом, осим за потребе вођења кривичног поступка или заштите безбедности Републике Србије, на начин предвиђен законом и да свако има право да буде обавештен о прикупљеним подацима о својој личности, у складу са законом и право на судску заштиту због њихове злоупотребе. У члану 47. Устава Републике Србије прописано је да је изражавање националне припадности слободно и да нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности. Тужени је навео и одредбе Закона о националним саветима националних мањина, и то одредбу члана 15. тачку 11. Закона, којом је прописано да национални савет у складу са законом установљава стипендије из сопствених средстава и својим актима прописује критеријуме и поступак одлучивања о додели стипендије и спроводи поступак за додељивање, потом одредбу члана 30. истог закона, у смислу које се избори за национални савет заснивају на принципима слободе избора, једнакост изборног права, периодичности избора и принципу тајног гласања и да су посебна начела избора добровољност, професионалност и демократичност и одредбу члана 49. истог закона, којом је прописано да подаци из посебног бирачког списка уживају посебну заштиту и да је забрањено и кажњиво свако коришћење података из посебног бирачког списка, осим у сврху избора националног савета, као и у сврху остваривања других права националних мањина, ако је то прописано законом или прописом аутономне

покрајине, а даље је тужени навео и да уколико неко лице користи податке из посебних бирачких спискова припадника националних мањина у сврхе за које то није дозвољено тим законом, ради се о прекршају из члана 123. став 2. истог закона.

Тужени је цитирајући одредбе Закона о заштити података о личности у образложењу оспореног решења навео и да се у конкретном случају ради о подацима чија обрада није дозвољена законом, а да поред тога не постоји ни слободан приступ лица да саопшти такав податак, јер је његово давање везано за стипендирање, односно добијање одређеног броја бодова који могу бити пресудни за добијање стипендије. Како у образложењу оспореног решења тужени наводи да је Законом о националним саветима и националним мањинама дато право националним саветима да уређују својим актима критеријуме и поступак одлучивања у складу како закона, којим је регулисано питање надлежности националних савета, тако и у складу са другим законима, који су на снази у Републици Србији. С обзиром на оно што је наведено у рубрикама Обавештења о намери успостављања збирке података о личности, узимајући у обзир и надлежност националних савета очигледно да тај податак није битан за доделу стипендије и сврху прикупљања тог податка за одлучивање о додели стипендије неком лицу, нити је у наведеним рубрикама дат одговор на то питање. Остали подаци за које је наведено да ће се прикупљати имају своју сврху и оправдања, али за обраду конкретно наведеног податка, тужени није нашао да постоји оправдан разлог, нити да је руковалац у самом Обавештењу о намери успостављања збирке података о личности, као ни у свом одговору, на правно ваљани и јасан начин образложио сврху обраде тог податка. Тужени је нашао да, како је упис у посебни бирачки списак бирачко право засновано на слободи избора појединца, као што је и право учешћа у изборима за чланове националних савета посебно бирачко право предвиђено за припаднике националних мањина, тако и за ту врсту избора важе исте уставне и законске норме. Тужени указује на разлику у надлежности Повереника за равноправност и Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, те наводи да се ради о очигледној разлици у надлежностима ова два органа, па чак и да је Повереник за равноправност дао у потпуности позитивно мишљење поводом критеријума који се односе на чињеницу учешћа на посебном бирачком списку мађарске националне мањине, што иначе није учињено, то не би имало утицаја на одлуку из надлежности Повереника за информације од јавног значаја у заштиту података о личности

јер се ради о различитим надлежностима о заштити људских права. С друге стране, тужени истиче да је дозвољеност обраде у конкретном случају од примарног значаја да би се могло разматрати питање равноправности и пропорционалности, јер ако је обрада података недозвољена и у супротности са правним поретком, разматрање начела равноправности и пропорционалности губи смисао. Тужени истиче да је наведени податак неподесан за остваривање сврхе обраде тог податка приликом одлучивања о корисницима стипендије, па је самим тим и недозвољен, те је обрада тог податка у супротности са правним поретком Републике Србије. Стога је тужени донео одлуку применом члана 56. став 1. тачка 3. Закона о заштити података о личности ("Службени гласник РС", бр.97/08...107/12), при чему је Руковаоцу података наложио да га о извршењу решења и предузетим мерама обавести у року од 15 дана од дана пријема решења, уз истовремено достављање примерка записника о споровођењу наложене мере, како је то одлучено у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, тужени орган је приликом доношења оспореног решења, на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, и то одредбе Устава и посебних закона на које се позвао у разлозима образложења оспореног решења, па је суд оценио да тужбу треба одбити као неосновану. Суд је ценио све наводе тужбе, али налази да они не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, имајући у виду све материјалне прописе на које се правилно позвао тужени орган, као и да из пријаве евиденције Збирке података о личности произлази да руковалац података – Национални савет мађарске националне мањине, у рубрици "Сврха обраде", није навео законску одредбу која прописује сврху за коришћење података из посебног бирачког списка, у смислу члана 49. Закона о националним саветима националних мањина ("Службени гласник РС" бр. 72/2009). У складу са наведеном одредбом, подаци из посебног бирачког списка уживају посебну заштиту и за њихово коришћење, по налажењу суда, мора се навести изричита одредба посебног закона или прописа Републике Србије, односно аутономне покрајине, која прописује сврху остваривања права националних мањина за коју се могу користити наведени подаци. Суд је ценио и навод тужбе да доказ о учешћу у посебном бирачком списку није био обавезан прилог уз конкурсну документацију, као и навод да тужени није наложио тужиоцу да исту неправилност отклони и поводом конкурса из 2011.године, али налази да ови наводи не

могу бити од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев туженог органа да се обавезе тужилац да му надокнади трошкове управног спора, имајући у виду да је одредбом члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
Дана 06.02.2014. године, III-3 6 У 10232/13

Записничар  
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија  
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправке  
управитељ писарнице

Дејан Ђурић



AJ